

Sygnatura akt II K 1763/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Jarosław Staszkiwicz

Protokolant: Anna Walter

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 4 II i 11 III 2014 roku sprawy

R. B.,

syna A. i B. z d. D.,

urodzonego w dniu (...) w J.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 27 września 2013 roku J. województwo (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 1,07 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził w ruchu lądowym motorower nr rej. (...) przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze o sygnaturze akt II K 1726/11 za czyn z art. 178a § 2 k.k. oraz wbrew orzeczonego tym wyrokiem środka karnego w postaci zakazu kierowania motorowerami na okres 4 lat od dnia 17 IV 2012 roku do dnia 17 IV 2016 roku oraz prawomocnie skazanego wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 15 VI 2010 roku o sygnaturze akt II K 1077/10 za czyn z art. 178a § 1 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k.

I. oskarżonego R. B. uznaje za winnego tego, iż w dniu 27 września 2013 roku w J. kierował motorowerem po ulicach (...) mając 1,07 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym był wcześniej skazany za czyn z art. 178a § 1 k.k. wyrokami Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze w sprawach VII K 227/02, VII K 1377/05, VII K 251/06 i II K 1077/10 oraz działał wbrew zakazowi prowadzenia motorowerów, orzeczonemu wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 11 I 2012 roku w sprawie II K 1726/11 na okres 4 lat, to jest występku z art. 178a § 4 k.k. i za to, na podstawie art. 178a § 4 k.k., wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 96 § 1 k.k., orzeka umieszczenie oskarżonego w zamkniętym zakładzie leczenia odwykowego od alkoholu;

III. na podstawie art. 42 § 2 k.k., orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat;

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygnatura akt II K 1763/13

UZASADNIENIE

Wyrokami Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze w sprawach VII K 227/02, VII K 1377/05, VII K 251/06 i II K 1077/10 R. B. skazywano za czyny z art. 178a § 1 k.k. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 11 I 2012 roku w

sprawie II K 1726/11, za czyn z art. 178a § 2 k.k. orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia motorowerów na okres 4 lat. Obowiązywał on od 17 IV 2012 roku.

W dniu 27 września 2013 roku R. B. wsiadł na motorower o numerze rejestracyjnym (...) na skrzyżowaniu ulic (...) w J.. Przejechał nim po chodniku około 100 metrów, po czym się zatrzymał. Niedługo potem został skontrolowany przez funkcjonariuszy Policji. Miał wówczas 1,07 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

(dowód: wyjaśnienia R. B. k. 9-10 i 32,

zeznania Ł. D. k. 47,

notatka urzędowa k. 1,

protokół badania trzeźwości k. 2,

dane o karalności k. 12-13,

odpisy wyroków k. 14-18)

R. B. był wcześniej karany za przestępstwa.

(dowód: dane o karalności k. 12-13,

odpisy wyroków k. 14-18)

W toku postępowania oskarżony przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśniał, iż w dniu zdarzenia pojechał odebrać od znajomego pożyczony wcześniej motorower. Gdy otrzymał pojazd, wsiadł na niego i przejechał pewien odcinek chodnikiem. Zaraz potem podjęto wobec niego interwencję Policji. Wcześniej tego dnia pił wódkę. Oskarżony oświadczył, iż podejmie leczenie odwykowe.

Sąd dał wiarę takim wyjaśnieniom oskarżonego. Jego twierdzenia dotyczące nietrzeźwości w dniu zajścia, odebrania motoroweru od Ł. D. oraz kierowania tym pojazdem są zgodne z pozostałymi dowodami zebranymi w sprawie. Oskarżony potwierdził, iż prowadził jednoślad, choć nie było na to bezpośrednich dowodów. Nie miałby powodu, aby taką okoliczność przyznawać sprzecznie z prawdą.

Sąd za wiarygodne uznał zeznania Ł. D.. Opisał on przebieg wypadków z 27 września 2013 roku w taki sam sposób, jak inne dowody. Nie miał przy tym powodu, aby fałszywie podawać znane sobie okoliczności.

Przy ustalaniu stanu zdrowia psychicznego oskarżonego Sąd skorzystał z opinii biegłych psychiatrów. Sporządzono ją po bezpośrednim badaniu R. B., uczyniły to osoby dysponujące wiedzą fachową. Opracowanie nie było niejasne, niepełne, czy wewnętrznie sprzeczne. Żadna ze stron nie podważała prawidłowości wniosków ekspertów.

Sąd przy ustalaniu stanu faktycznego korzystał z dowodów z dokumentów: notatki urzędowej, protokołu badania trzeźwości oskarżonego, danych o jego karalności oraz odpisów wyroków, które go dotyczyły, jak również kopii dokumentacji jego obecnego trybu życia i leczenia. Zostały one sporządzone przez uprawnione podmioty, w przewidzianej prawem formie. Żadna ze stron nie kwestionowała ich rzetelności.

Oskarżony przyznał, iż to on 27 września 2013 roku, około godziny 16:40, kierował motorowerem o numerze rejestracyjnym (...) po chodniku przy skrzyżowaniu ulic (...) w J.. Potwierdziły to pozostałe dowody zebrane w sprawie. Sprawstwo oskarżonego w tym zakresie nie budziło zatem wątpliwości.

Z ustaleń Sądu wynika, iż oskarżony 27 września 2013 roku prowadził motorower po chodniku na skrzyżowaniu ulic (...) w J.. Chodnik stanowi część drogi – w tym wypadku drogi publicznej. Poruszanie się po nim stanowi udział w ruchu lądowym. Motorower jest pojazdem mechanicznym. Oskarżony w tym czasie miał 1,07 mg/l alkoholu w wydychanym

powietrzu, co oznacza, że znajdował się w stanie nietrzeźwości, zgodnie z treścią art. 115 § 16 pkt 2 k.k. Był wcześniej karany czterokrotnie za czyn z art. 178a § 1 k.k., nadto obowiązywał go zakaz prowadzenia motorowerów, orzeczony po skazaniu za przestępstwo. Jego zachowanie wypełniało zatem znamiona z art. 178a § 4 k.k.

Oskarżony w czasie opisanego zdarzenia nie znajdował się w sytuacji lub stanie, które wyłączałyby jego swobodę działania lub podejmowania decyzji. Nie ograniczał go w tym zakresie stan zdrowia psychicznego, co wynika z opinii psychiatrów. Bez wpływu na jego zawinienie pozostawało też działanie wypitego alkoholu – sprawca pił go dobrowolnie, znając jego działanie na własny organizm. Upojenie nie miało charakteru patologicznego. Z tych względów wina oskarżonego w odniesieniu do przypisanego czynu nie budziła wątpliwości Sądu.

Z podanych powodów Sąd uznał oskarżonego za winnego tego, że w dniu 27 września 2013 roku w J. kierował motorowerem po ulicach (...) mając 1,07 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym był wcześniej skazany za czyn z art. 178a § 1 k.k. wyrokami Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze w sprawach VII K 227/02, VII K 1377/05, VII K 251/06 i II K 1077/10 oraz działał wbrew zakazowi prowadzenia motorowerów, orzeczonemu wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 11 I 2012 roku w sprawie II K 1726/11 na okres 4 lat, to jest występku z art. 178a § 4 k.k.

Společną szkodliwość czynu oskarżonego oceniono jako przeciętną. Zmniejsza ją niewielki stopień zagrożenia dla bezpieczeństwa ruchu drogowego, wynikającego z działania sprawcy – poruszał się on na niewielkim odcinku, po chodniku, pojazdem o niewielkich rozmiarach i masie. Zwiększa ją natomiast fakt wcześniejszego czterokrotnego skazania R. B. za czyny z art. 178a § 1 k.k. oraz działanie przez niego wbrew zakazowi prowadzenia pojazdów. Nastawienie sprawcy do dotychczasowych sankcji za podobne działania było zatem skrajnie lekceważące, nie wdrożyły go one do przestrzegania zakazu prowadzenia pojazdów w stanie nietrzeźwości, czy też respektowania orzeczeń sądowych.

Okolicznością obciążającą dla oskarżonego był jego wcześniejszy tryb życia. Poza wymienionymi wcześniej skazaniami był on nadto karany za przestępstwo innego rodzaju. Za przypisywane mu wcześniej występki odbywał kary pozbawienia wolności. Dotychczas stosowane wobec niego środki oddziaływania, w tym najsurowsze – kary izolacyjne – nie były w stanie wpłynąć na jego postępowanie, czy choćby odstraszyć od naruszania prawa. Jest więc oczywiste, że konieczne jest aktualnie wymierzenie mu bezwzględnej kary pozbawienia wolności i to nawet niezależnie od treści art. 69 § 4 k.k. Kara o charakterze wolnościowym nie tylko nie przysłużyłaby się bowiem jego resocjalizacji, lecz mogłaby umożliwić mu dalsze naruszanie prawa.

Okolicznością łagodzącą jest dla oskarżonego jego postawa w czasie procesu. Przyznał się on do popełnienia zarzucanego czynu, wyjaśnił wszystkie jego okoliczności. Rozumiał zatem naganność własnego zachowania i dążył do jak najszybszego poniesienia jego konsekwencji. Istotne znaczenie dla wymiaru kary miała też chęć sprawcy podjęcia leczenia odwykowego od alkoholu. R. B. odbył w lutym 2014 roku leczenie szpitalne, następnie podjął też terapię ambulatoryjną. Nie można tego zachowania poczytywać wyłącznie jako demonstrację na potrzeby procesu, skoro oskarżony sumiennie realizuje założone, kolejne etapy leczenia. W ocenie Sądu postępowanie to dowodzi uświadomienia sobie przez oskarżonego własnego uzależnienia oraz podjęcia przez niego próby walki z nałogiem. R. B. jawi się zatem jako osoba, która sama, przed rozstrzygnięciem w niniejszej sprawie, stara się o poprawę swojego zachowania i powrót do akceptowanego społecznie trybu życia. Rozstrzygnięcie musi zatem, poza spełnieniem funkcji prewencyjnej, skierowane być na wychowanie sprawcy, wzmocnienie jego starań o wyleczenie nałogu. W ten sposób osiągnie ono również cel wychowawczy.

Z tych powodów Sąd wymierzył oskarżonemu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności. Orzeczeniu wyższej kary sprzeciwia się ustalony stopień społecznej szkodliwości czynu. Z uwagi na stwierdzone uzależnienie oskarżonego od alkoholu oraz wspomnianą konieczność szybkiego wsparcia jego starań o wyleczenie z nałogu, na podstawie art. 96 § 1 k.k. orzeczono o umieszczeniu go w zamkniętym zakładzie leczenia odwykowego od alkoholu. Popęlnianie przez oskarżonego dotychczasowych przestępstw jest związane z jego uzależnieniem, skuteczna terapia odwykowa sprawi, iż w przyszłości nie będzie on już naruszał prawa. Ilość wcześniej popełnionych przestępstw tego samego

rodzaju przekonuje, że bez przeprowadzenia podobnego leczenia istnieje wysokie prawdopodobieństwo dopuszczenia się przez niego podobnych czynów w przyszłości.

Sąd zobowiązany był do orzeczenia wobec oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów. Jego zakresem objęto wszelkie pojazdy mechaniczne w ruchu lądowym, a więc tożsame z tym, jakim kierował sprawca w czasie zdarzenia. Okres obowiązywania zakazu, biorąc z jednej strony pod uwagę niepoprawność oskarżonego, z drugiej jednak niewielkie zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu drogowego, które spowodował, określono na 3 lata.

Ze względu na to, iż oskarżony aktualnie utrzymuje się z prac dorywczych, nie posiada majątku, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwolniono go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.